

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De kraanvogel trein

Er waren eens zes kleine vogels, allemaal dik, allemaal pluizig en allemaal vriendelijk. Ze zaten aan de kust van de Middellandse Zee. "Dikke en pluizige vrienden," zei een van hen, "laten we naar Afrika gaan. Ik heb gehoord dat de wormen daar in je mond lopen zodra je hem opent, en dat ze bovendien een heel lekkere smaak hebben."

"Pluizige, dikke vriend," antwoordden de anderen, "we zouden graag naar Afrika gaan, maar hoe komen we daar? Onze vleugels zijn kort en we zijn klein. We zouden nooit zo ver kunnen vliegen, we zouden in zee vallen en verdrinken."

"Dat is waar," zei de eerste. 'Laten we eens kijken of er niet iemand langskomt die ons wil overdragen.' Dus wachtten ze allemaal, zittend in een rij op het zand. Al snel kwam er een grote vis voorbij zwemmen.

"Wil je ons naar Afrika dragen, vis?" vroegen de zes vogeltjes.

"Ik zal je naar de bodem van de zee dragen," antwoordde de vis. "Zoals dit!" En terwijl hij zijn vinnen vouwde, schoot hij pijlsnel door het water.

"Oh jeej!" zeiden de vogeltjes. 'Wat een geluk dat we niet met hem zijn meegegaan. We moeten nog wachten.' Al snel kwam er een schaap voorbij lopen, en omdat die aardig uitzag, vroegen de vogels of hij ze naar Afrika wilde brengen.

'Ik kan het niet,' zei het schaap. 'Ik zwem nooit en ik kan niet vliegen. Je moet op de kraanvogels wachten.'

"En wie zijn de kranenvogels?" vroegen de vogeltjes.

"Het zijn grote vogels," zeiden de schapen, "met lange snavels, langere nekken en poten die nog langer zijn. Eens per jaar

komen ze uit het noorden en vliegen naar Afrika, en dragen altijd kleine vogels zoals jij. Waarom hebben jullie ze nog nooit gezien?"

"We zijn erg jong," antwoordden de dikke, pluizige vriendjes. "We hebben weinig van de wereld gezien, maar we danken u hartelijk voor het vertellen en we wachten op de kranenvogels."

Ze hoefden niet lang te wachten. Binnen een paar minuten hoorden ze een ruisend geluid boven hun hoofd en toen ze opkeken, zagen ze een zwerm grote vogels met uitgestrekte nekken en wijd gespreide vleugels laag over het strand vliegen.

'Wilt u ons naar Afrika overdragen?' riepen de vogeltjes, toen de eerste kraanvogel voorbij schoot.

"Ik zit vol!" antwoordde de kraanvogel. 'De vierde achter mij heeft plaats voor je, maar je moet snel opschieten!'

Terwijl hij verder vloog, zagen de zes vrienden dat zijn rug bedekt was met kleine vogels, allemaal ineengedoken en zich vasthoudend met snavels en klauwen. De tweede kraanvogel passeerde, en de derde,

beide zwaar beladen. Toen kwam de vierde. Hop! Springen! Fladderen! En de zes dikke, pluizige vrienden zaten op zijn rug, met een dozijn of meer kleine makkers van ongeveer hun grootte.

"Gaat het?" zei de kraanvogel. "Hou je goed vast!" En weg vloog hij over de brede, blauwe zee.

Veel andere vogeltjes kwamen naar de kust vliegen om met de Kraanvogel Trein mee te gaan. En menig rug was bedekt met kleine passagiers.

"Allemaal aan boord! Allemaal aan boord!" riepen de kraanvogels. "Tweet tweet! Chirp! Twit-twit!" fluisterde de passagiers. En de hele trein raasde verder, ver weg over de zee, naar de witte kust van Afrika.

Een deel van dit verhaal kan waar zijn, want kraanvogels kunnen gemakkelijk lange afstanden vliegen, maar het zijn ook solitaire vogels en vertonen geen coöperatief gedrag.